Чупање репе

Пише: Драгољуб Жарковић
уторак, 21 април 2009 13:51

(Блиц, 20.04.2009)

Ритуали се умножавају, а једно од таквих чинодејствовања била је и прошлонедељна посета Бориса Тадића манастиру Високи Дечани на Косову, што је дало шансу странама у спору да се поново истакну.

Америчка амбасада у Приштини, мирођија у свакој албанској чорби, а шире у свакој чорби, саопштила је да је одлука Хашима Тачија, премијера самопроглашене државе Косово, да пусти српског председника на Косово, „била праведан чин, одлука суверене државе, у складу с Ахтисаријевим планом...”

Овакво саопштење, очигледно, није српску страну могло оставити равнодушном, мада је утисак да је главни циљ истицања Тачијеве праведности и суверености било умиривање албанске јавности и опозиције, која је вриснула због Тадићевог хеликоптерског надлета сувереног Косова у пратњи петорице телохранитеља.

Из кабинета председника поводом тога је саопштено да Борис Тадић никад није тражио од власти у Приштини дозволу да посети Косово.

Даље разгртање вести око посете Дечанима показује чија је сувереност успостављена на Косову. Наиме, шеф цивилне мисије ЕУ на Косову Ив де Кермабон изјавио је да је Тадић упутио захтев да посети Косово специјалном представнику ЕУ у Београду Питеру Соренсену, а београдска канцеларија ЕУ проследила га је специјалном представнику на Косову Питеру Фејту и косовским властима.

По принципу деда за репу, баба за деду...

После тога је Тачи схватио да је Тадићева посета у ствари мотивисана личним и верским разлозима, а оваквом мишљењу ругају се опозиција и медији на Косову, питајући се ко је дозволио да Борис Тадић, председник Србије, цитира српску уставну преамбулу у окружењу косовске уставности, односно да је Косово део Србије.

Основна одлика посткосовског циклуса, ипак, јесте смиривање успламсалих страсти као што показује и ово ускршње лупање српско-албанских јаја.

Посебан печат томе даје светска бирократија која надзире сукоб и вековима таложеним искуством поглед преко цеви претвара у одмеравање снага над хрпама папира сводећи га на административну процедуру, што, само по себи, није гаранција дугорочног мира око овог питања, али јесте нека врста предаха.

Добро, јесте смешно то што је у том предаху Тачи испао праведан и суверен, како тврди америчка амбасада, а Тадић се показао као државник који је могао и кафу да попије у Приштини, само да му је било до кафе.

Множе се докази да се битка око Косова, да се не заваравамо, води око смоквиног листа којим треба покрити државну и владалачку голотињу. Не бих, међутим, потценио тај циљ. Барем да сам на месту оних којима је допало да у ово тешко време воде земљу.

Они најбоље знају да би његово остварење очувало народно самопоштовање и уз добро маркетиншко паковање очувало би поштовање народа према онима које су изабрали.